

Ja és hora!

Em situo avui a la línia de sortida. La que inicia un nou any litúrgic. M'hi preparo, com l'atleta que comença la cursa i assaja la posició de sortida amb precisió: fa atenció a les mans, als peus, a un genoll semiflexionat i l'altre tocant al terra... tot disposat per arrencar a córrer en sentir el tret de sortida. Com ho fa l'atleta, busco la millor disposició per iniciar la cursa de l'any. Avui deixo que sigui la intuïció la que em guïï a trobar la posició de peus, cames, mans... per aquesta estona de pregària, la primera de l'any litúrgic. La posició que més m'ajudi a perseverar en la cursa. Un objectiu m'hi mou: començar amb bon peu! A [Rm 13,11-14](#) hi trobo alguna pista: *“siguem conscients dels moments que vivim. Prou de dormir; ja és hora d'aixecar-nos”*.

Així miro d'entrar-hi: dempeus, ben desperta, despert, mirant el dia que s'acosta i deixant la nit que s'acaba. Sentint que “Ja és hora!”.

Com l'atleta vetlla el xandall i la roba esportiva que més l'ajuda per la cursa, també poso atenció que *“el meu vestit sigui Jesucrist, el Senyor”* (Rm 13, 14).

Trobada la posició inicial per emprendre la sortida, em dispo a llegir [Mt 24, 37-44](#). De nou se m'indica que ja és hora, que Aquell a qui espero -el que dona sentit a la Vida- ve a l'hora menys pensada. Tot un any per davant per estar-hi a l'aguait, per posar-me a la línia de sortida. Enregistro a la memòria cel·lular la postura que el meu cos ha escollit per iniciar amb embranzida aquesta cursa. Amb voluntat de recuperar-la i disposar-me a vetllar tothora.

Em pregunto quina què em mantindrà desperta, despert, per trobar Aquell qui busco. Em dispo a parar atenció i mirar per allí on passa al llarg del meu dia. Alguna cosa em mou a pensar que de mi depèn ser-hi a punt, ser del tot on sóc, sense escapatòries. Sent així, ens fem trobadissos.

Qui ho hagués dit:
de l'obscuritat ve la llum,
la vida, de la mort,
el quelcom, del res.
L'oració més noble
es produeix quan el qui prega
esdevé íntimament allò
davant del qual s'agenolla.
L'obra més estimada que omple
el cor de Déu
és que pot fer que
neixi el seu fill en tu.
Encara que Crist nasqués
mil vegades a Betlem
i no en tu, tu et trobaries
perdut per sempre més.
Jo mateix sóc l'eternitat
quan deixo anar el temps
per embadalir-me en Déu
i Déu en mi.

(Angelus Silesius)

"Wait for the Lord"
Taizè

Amb el Parenostre d'avui,
demano la perseverança de
restar ben desperta, ben
despert, ben atenta, ben
atent, al que es fa trobadís en
el meu dia a dia, al que ja hi és
i sovint no hi faig atenció, al
que habita aquest món,
aquesta casa comuna.